

AZ

IGE

A LIGONIER
KRISZTOLÓGIAI
NYILATKOZATA

testté

LETT

Az Ige testté lett

A LIGONIER
KRISZTOLÓGIAI
NYILATKOZATA

LIGONIER MINISTRIES

The Word Made Flesh: The Ligonier Statement on Christology
Copyright © 2016 by Ligonier Ministries
421 Ligonier Court, Sanford, FL 32771
Ligonier.org | ChristologyStatement.com

Hungarian edition: Presbiterianus Kiadó, 2021
Minden jog fenntartva.

Fordította: Vásárhelyi Bálint Márk, 2018
Lektorálta: Jánószky Anna
Felelős szerkesztő: Szász Attila
Tördelés, nyomdai előkészítés: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea

A fordítás során az Újjonnan Revideált Károli Bibliát használtuk.

A magyar kiadás a *Ligonier Ministries* engedélyével, valamint a *Reformation Trust Publishing* és a *Ligonier Ministries* támogatásával készült.

Presbiterianus Kiadó
8220 Balatonalmádi, Vajda János u. 2/a
presbiterianus.kiado@gmail.com
www.presbiterianus.hu

Kicsoda Jézus Krisztus? Majdnem minden felnőtt embernek van véleménye Jézusról. Ezek lehetnek felületes, megfelelő ismeretet nélkülöző, vagy kifejezetten eretnek elképzelések. A Jézusról szóló igazság számít, mégpedig örökké, nem csupán a vélemény.

Akik *keresztyének* nevezik magukat, azt vallják, hogy tanítványaiként követik Krisztust. Krisztológiájuk, azaz Krisztusról szóló tanításuk tükrözi a Róla alkotott nézetüket. Ez a krisztológia lehet pontosan meghatározott, vagy éppen burkolt. Lehet, hogy képviseli a bibliai kijelentés mélységét és a Szentírás történelmi keresztyén magyarázatát, és lehet, hogy újszerű, és Isten Igéjétől független. Egyetlen gyakorló keresztyén sincs meg azonban krisztológia nélkül.

Mivel Krisztus követése a keresztyénség központi eleme, az egyház századokon át azon munkálkodott, hogy a történelem és a Szentírás Krisztusát hirdesse, és ne a képzeletünk Krisztusát. Az olyan történelmi hitvallásokban, mint a Niceai Hitvallás, a Kalcedoni Hitvallás, a Heidelbergi Káté vagy a Westminsteri Hitvallás, a keresztyének pontokba szedték a Krisztusról szóló bibliai tanítást.

Ezeket a kijelentéseket napjainkban gyakran mellőzik vagy félreértik, ami hatalmas zűrzavart okoz Krisztus személyét és munkáját illetően. A Ligonier Krisztológiai Nyilatkozatában Krisztus dicsőségére és népe épülésére olyan formában kívántuk összefoglalni a keresztyén egyház történelmi, ortodox (az igaz hitet valló), biblikus krisztológiáját, amely egyszerűen megvallható, hasznos az egyház maradandó hitének tanítására, és közös hitvallásként szolgálhat, amelynek mentén a különböző egyházakhoz tartozó hívők együtt végezhetik a misszió szolgálatát. Ez a nyilatkozat nem akar az egyház történelmi hitvallásainak helyébe lépni, hanem olyan kiegészítésként szolgál, amelyben pontokba szedjük a fenti hitvallások közös tanítását arról, hogy kicsoda Krisztus, és mit cselekedett. Krisztus használja fel e nyilatkozatot az Ő országáért!

Isten testté lett Fia, Prófétánk, Papunk és Királyunk nevében.

Valljuk a titkot és csodát,
hogy Isten testté lett,
és örvendezünk a mi nagy üdvösségünkben,
a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Az Atyával és a Szentlélekkel együtt,
mindeneket a Fiú teremtett,
mindeneket fenntart,
és mindeneket újjá tesz.
Valóságos Isten,
valóságos emberré lett,
két természet egy személyben.

Szűz Máriától született,
és közöttünk lakozott.
Megfeszítettetett, meghalt és eltemették,
a harmadik napon feltámadt,
felment a mennyekbe,
és ismét eljön
dicsőségben és ítéletre.

Értünk
megtartotta a törvényt,
engesztelést szerzett a bűnre,
eleget tett Isten haragjának.
Felöltötte szennyes ruháinkat,
és az Ő igazságának ruháját
adta nekünk.

Ő a mi Profétánk, Papunk és Királyunk,
aki az Ő egyházát építi,
közbenjár érettünk,
és mindenek felett uralkodik.

Jézus Krisztus Úr;
örökké magasztaljuk Szent Nevét.

Ámen.

Amit vallunk és amit elvetünk

Bibliai
bizonyítékokkal

1. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Istennek a történelemben testté lett örökkévaló Fia, a Szentháromság második Személye. Ő Krisztus, Isten megígért Messiása.¹

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus csupán egy ember, vagy a korai keresztyén egyház elképzelt alakja volt.

2. cikkely

Valljuk, hogy az istenség egységében az örökké nemzetett Fiú egylényegű (*homoousios*) és egyenlő az Atyával és a Szentlélekkel, és velük együtt örökkévaló.²

Tagadjuk, hogy a Fiú csak hasonlatos Istenhez (*homoiousios*), vagy az Atya örökbe fogadta mint Fiát. Tagadjuk, hogy az ontológiai Szentháromságban a Fiú öröktől fogva alárendelt az Atyának.

3. cikkely

Valljuk a Niceai és a Kalcedoni Hitvallással együtt, hogy Jézus Krisztus igaz Isten, egyszersmind igaz ember, két természet egy személyben örökre egyesülve.³

Tagadjuk a Fiú teremtettségét. Tagadjuk, hogy volt olyan idő, amikor a Fiú nem volt isteni. Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus emberi teste és lelke létezett, mielőtt a Fiú a történelemben testet öltött.

¹ „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige... Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:1, 14) Vö. Zsolt 110:1; Mt 3:17; 8:29; 16:16; Mk 1:1, 11; 15:39; Lk 22:70; Jn 4:25-26; ApCsel 5:42; 9:22; Gal 4:4; Fil 2:6; Kol 2:9; Zsid 5:7; 1Jn 5:20.

² „Menjete el azért, és tegyetek tanítványa minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (Mt 28:19) Vö. Jn 1:18; 3:16-18; 10:30; 20:28; 2 Kor 13:13; Ef 2:18.

³ „Mert benne lakozik az istenség egész teljessége testileg.” (Kol 2:9) Vö. Lk 1:35; Jn 10:30; Róm 9:5; 1 Tim 3:16; 1 Pt 3:18.

4. cikkely

Valljuk a hiposztatikus uniót, miszerint Jézus Krisztus két természete egy személyben összeegyítetlenül, elválaszthatatlanul, oszthatatlanul, elkülöníthetetlenül egyesült.⁴

Tagadjuk, hogy a két természet megkülönböztetése elválasztaná azokat egymástól.

5. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus testet öltésében isteni és emberi természete is megőrizte saját tulajdonságait. Valljuk, hogy mindkét természet tulajdonságai Jézus Krisztus egy személyéhez tartoznak.⁵

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus emberi természetének vannak isteni tulajdonságai, és azt is, hogy tartalmazhatja az isteni természetet. Tagadjuk, hogy isteni természete isteni tulajdonságokat közöl emberi természetével. Tagadjuk, hogy a Fiú testet öltésében félretette vagy feladta bármely isteni tulajdonságát.

6. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus Isten látható képe, a valódi emberség normája, és megváltásunkban végső soron az Ő képére fogunk elváltozni.⁶

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus nem volt teljességgel ember, csak embernek tűnt, vagy nem volt valódi emberi lelke.

Tagadjuk, hogy a hiposztatikus unióban a Fiú emberi természettel nem rendelkező személy volt.

---

⁴„Simon Péter pedig így válaszolt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Jézus pedig azt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert ezt nem test és vér jelentette ki neked, hanem az én mennyei Atyám.” (Mt 16,16-17) Vö. Lk 1:35, 43; Jn 1:1-3; 8:58; 17:5; Csel 20:28; Róm 1:3; 9:5; 2 Kor. 8:9; Kol. 2:9; 1 Tim 3:16; 1 Pt 3:18; Jel 1:8, 17; 22:13.

⁵„Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is volt, aki, amikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2:5-7) Vö. Mt 9:10; 16:16; 19:28; Jn 1:1; 11:27, 35; 20:28; Róm 1:3-4; 9:5; Ef 1:20-22; Kol 1:16-17; 2:9-10; 1 Tim 3:16; Zsid 1:3, 8-9; 1 Pt 3:18; 2 Pt 1:1.

⁶„Aki képe a láthatatlan Istennek, és minden teremtmény előtt született. Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden általa és őrá nézve teremtetett.” (Kol 1:15-16). Vö. Róm 8:29; 2 Kor 4:4-6; Ef 4:20-24; Zsid 1:3-4..

7. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus valóságos emberként, megaláztatott állapotában emberi mivoltának minden természetes korlátjával és erőtlenségével rendelkezett. Valljuk, hogy hozzánk hasonlóvá lett mindenkben, de mégis büntetlen volt.⁷

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus vétkezett. Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus nem tapasztalta meg valóságosan a szenvedést, a kísértést vagy a nehézségeket. Tagadjuk, hogy a bűn szükségszerűen hozzátartozik a valódi emberi természethez, és azt is, hogy Jézus Krisztus büntelensége összeegyeztethetetlen lenne az Ő emberi természetével.

8. cikkely

Valljuk, hogy a történelmi Jézus Krisztus a Szentlélek ereje által csodálatosan fogantatott, és Szűz Máriától született. A Kalcedoni Hitvallással együtt valljuk, hogy Máriát helyesen hívják Isten anyjának (theotokos), mivel a tőle született gyermek Isten testté lett Fia, a Szentháromság második személye.⁸

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus Máriától kapta isteni természetét, vagy tőle származott büntelensége.

⁷ „Ezért mindenben hasonlóvá kellett lennie testvéreihez, hogy irgalmas és hű főpap lehessen az Isten előtti szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.” (Zsid 2:17–18) Vö. Mik 5:2; Lk 2:52; Róm 8:3; Gal 4:4; Fil. 2:5–8; Zsid 4:15.

⁸ „A hatodik hónapban pedig Isten elküldte Gábriel angyalt Galílea egyik városába, Názáretbe egy szűzhöz, aki a Dávid házából való József nevű férfinak volt eljegyezve. A szűznek pedig Mária volt a neve.” (Lk 1:26–27) Vö. Mt 1:23; 2:11; Lk 1:31, 35, 43; Róm 1:3; Gal 4:4.

9. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus az utolsó Ádám, aki sikerrel végezte el a rábízott feladatot minden tekintetben, ahol az első Ádám elbukott, és valljuk, hogy Jézus Krisztus az Ő népének, a Krisztus testének feje.⁹

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus bukott emberi természetet öltött magára, vagy örökölte az eredendő bűnt.

10. cikkely

Valljuk Jézus Krisztus aktív és passzív engedelmisségét, azaz azt, hogy tökéletes életével helyettünk beteljesítette a törvény igaz követeléseit, és kereszthalála által elhordozta bűneink büntetését.¹⁰

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus bármely pontban elbukott az engedelmisségben vagy Isten törvényének betöltésében.

Tagadjuk, hogy eltörölte az erkölcsi törvényt.

---

⁹ „Azért ahogyan egy ember által jött be a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy a halál minden emberre elhatott, mivelhogy mindenki vétkezett. Mert a törvény előtt is volt bűn a világon, a bűnt azonban nem lehet felróni, ha nincs törvény. A halál mégis úrrá lett Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki az eljövendőnek előképe. De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a bűneset, mert ha annak az egynek esete miatt sokan haltak meg, az Isten kegyelmi ajándéka az egy ember Jézus Krisztus kegyelméből még bőségesebben kiárad sokakra. És az ajándék nem olyan, mint az egy ember bűnének az eredménye, ahol az ítélet egy eset alapján kárhozhat, hanem a kegyelmi ajándék sok bűnből vezet megigazulásra. Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál egy ember által, mennyivel inkább fognak uralkodni az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelem és az igazság ajándékának bőségében részesültek! Amint tehát egynek a bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozhat, úgy egynek az igazsága által minden emberre elhat az élet megigazítása. Mert amint egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, úgy egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek. A törvény pedig bejött, hogy a bűn megnövekedjék. De ahol megnövekedett a bűn, ott bővebben áradt a kegyelem, hogy amint uralkodott a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:12–21) Vö. 1 Kor. 15:22, 45–49; Ef 2:14–16; 5:23; Kol 1:18.

¹⁰ „Mert amint egy ember engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, úgy egynek engedelmissége által sokan igazakká lesznek.” (Róm 5:19) Vö. Mt 3:15; Jn 8:29; 2 Kor 5:21; Fil 2:8; Zsid 5:8.

11. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus a kereszten bűnért való engesztelő áldozatként ajánlotta fel Önmagát az Ő népe bűneiért, kiengesztelve Isten haragját és kielégítve Isten igazságát, és győzelmet aratott a bűn, a halál és a Sátán felett.¹¹

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus halála a Sátánnak fizetett váltásárfizetés. Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus halála csupán egy példa, csupán a Sátán feletti győzelem, vagy csupán Isten erkölcsi kormányzásának megmutatása.

12. cikkely

Valljuk a kettős beszámítás tanát (imputatio), miszerint bűneink beszámíttattak Jézus Krisztusnak, és az Ő igazsága beszámíttatott nekünk hit által.¹²

Tagadjuk, hogy a bűnt Isten ítélet nélkül hagyja. Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus aktív engedelmessége nem tulajdoníttatik nekünk.

13. cikkely

Valljuk, hogy a harmadik napon Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, és sokan látták testben.¹³

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus csak látszólag halt meg, vagy csak lelke maradt életben, vagy hogy feltámadása csak követőinek szívében történt meg.

---

¹¹ „Mert Isten őt rendelte engesztelő áldozatul az ő vérében való hit által, hogy megmutassa igazságát, mivel a korábban elkövetett bűnöket elnézte, mert Isten hosszútűrő, és megjelentette igazságát a mostani időben, hogy igaz legyen ő, és megigazítsa azt, aki hisz Jézusban.” (Róm 3:25–26) Vö. Ézs 53; Róm 5:6, 8, 15; 6:10; 7:4; 8:34; 14:9, 15; 1 Kor. 15:3; Ef 5:2; 1 Thess 5:10; 2 Tim 2:11; Zsid 2:14, 17; 9:14–15; 10:14; 1 Pt 2:24; 3:18; 1 Jn 2:2; 3:8; 4:10.

¹² „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2 Kor 5:21) Vö. Mt 5:20; Róm 3:21–22; 4:11; 5:18; 1 Kor 1:30; 2 Kor 9:9; Ef 6:14; Fil 1:11; 3:9; Zsid 12:23.

¹³ „Mindenekelőtt azt adtam át nektek, amit én is úgy kaptam, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint, és hogy eltemették, és hogy feltámadt a harmadik napon az Írások szerint, és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek.” (1 Kor 15:3–5) Vö. Ézs 53; Mt 16:21; 26:32; 28:1–10; Jn 21:14; Csel 1:9–11; 2:25, 32; 3:15, 26; 4:10; 5:30; 10:40; Róm 4:24–25; 6:9–10; Ef 4:8–10.

14. cikkely

Valljuk, hogy felmagasztalt állapotában Jézus Krisztus a feltámadás első zsenéje, hogy legyőzte a bűnt és a halált, és a Vele való egységben mi is fel fogunk támadni.¹⁴

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus megdicsőült, feltámadt teste teljesen más test volt, mint az, amit a sírboltba helyeztek. Tagadjuk, hogy feltámadásunk csak lelkünk feltámadása, és nem testünké.

15. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus felment mennyei trónusára, az Atya Isten jobbjára, ahol most is Királyként uralkodik, és onnan vissza fog térni látható módon, hatalomban és dicsőségben.¹⁵

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus tévedett, amikor visszatérésének idejéről beszélt.

16. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus pünkösöd napján kitöltötte Lelkét, és ebben a mostani időben mindenek felett uralkodik, népéért közbenjár, és építi egyházát, amelynek Ő az egyedüli feje.¹⁶

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus Róma püspökét helytartójául jelölte ki, és azt is, hogy Jézus Krisztuson kívül bármely más személy az egyház feje lehet.

---

¹⁴ „Ámde Krisztus az elaludtak zsenéjeként feltámadt a halottak közül...Halál, hol a te diadalmad? Halál, hol a te fullánkod?” (1 Kor 15:20, 55) Vö. Róm 5:10; 6:4, 8, 11; 10:9; 1 Kor 15:23; 2 Kor 1:9; 4:10–11; Ef 2:6; Kol 2:12; 2 Thess 2:13; Zsid 2:9, 14; 1 Jn 3:14; Jel 14:4; 20:14.

¹⁵ „Amikor így együtt voltak, megkérdezték tőle: Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izráelnek? Mire ő azt válaszolta: Nem a ti dolgokat tudni az idöket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. De eröt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig. Amikor ezeket mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt szemük elöl. Amint távozásakor meröen az eget nézték, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, akik így szóltak hozzájuk: Galíleai férfiak, miért álltok itt az eget nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett töletek a mennybe, ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt a mennybe.” (Csel 1:6–11) Vö. Lk 24:50–53; Csel 1:22; 2:33–35; Ef 4:8–10; 1 Tim 3:16.

¹⁶ „És az ő lába alá vetett mindent, és őt rendelte mindenek fölött való fővé az egyházban.” (Ef 1:22) Vö. Csel 2:33; 1 Kor 11:3–5; Ef 4:15; 5:23; Kol 1:18.

17. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus ismét eljön dicsőségben minden embert megítélni, és végül minden ellensége felett győzedelmeskedik, eltörli a halált, és megalkotja az új eget és az új földet, amelyben igazságban fog uralkodni.¹⁷

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus végső visszatérése Kr.u. 70-ben megtörtént, és eljövetele annak kísérőjeivel együtt csupán szimbolikusan tekintendő.

18. cikkely

Valljuk, hogy azok, akik hisznek az Úr Jézus Krisztus nevében, beléphetnek az Ő örök királyságába, de akik nem hisznek Benne, örök, tudatos büntetést szenvednek a pokolban.¹⁸

Tagadjuk, hogy minden ember üdvözülni fog. Tagadjuk, hogy a Jézus Krisztusban való hit nélkül elhunytak meg fognak semmisülni.

19. cikkely

Valljuk, hogy mindazok, akik a világ megalkotása előtt Jézus Krisztusban kiválasztottak, és akik hit által Vele eggyé lettek, közösségben élnek Vele és egymással. Valljuk, hogy Jézus Krisztusban részünk lehet minden lelki áldásban, beleértve a megigazulást, az örökbefogadást, a megszentelődést és a megdicsősülést.¹⁹

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus és az Ő üdvözítő munkája elválasztható. Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus nélkül részesülhetünk az Ő üdvözítő munkájában. Tagadjuk, hogy egyik lehetünk Jézus Krisztussal, miközben nem vagyunk egyik az Ő testével, az egyházzal.

¹⁷ „És megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tegyünk bizonyosságot, hogy ő az Istentől rendelt bírāja élőknek és holtaknak.” (Csel 10:42) Vö. Jn 12:48; 14:3; Csel 7:7; 17:31; 2 Tim 4:1, 8.

¹⁸ „Az Emberfia elküldi angyalait, és az ő országából összegyűjti mindazokat, akik botránkozásokat okoztak, és akik gonoszul cselekedtek. Bevetik őket a tüzes kemencébe: lesz ott sírás és fogcsikorgatás. Akkor az igazak fénylenek, mint a nap az ő Atyjuk országában. Akinek van füle a hallásra, hallja meg!” (Mt 13:41–43) Vö. Ézs 25:6–9; 65:17–25; 66:21–23; Dán 7:13–14; Mt 5:29–30; 10:28; 18:8–9; Mk 9:42–49; Lk 1:33; 12:5; Jn 18:36; Kol 1:13–14; 2 Thess 1:5–10; 2 Tim 4:1, 18; Zsid 12:28; 2 Pt 1:11; 2:4; Jel 20:15.

¹⁹ „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok vagyunk; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.” (1 Kor 12:13) Vö. Jn 14:20; 15:4–6; Róm 6:1–11; 8:1–2; 12:3–5; 1 Kor 1:30–31; 6:15–20; 10:16–17; 12:27; 2 Kor 5:17–21; Gal 3:25–29; Ef 1:3–10, 22–23; 2:1–6; 3:6; 4:15–16; 5:23, 30; Kol 1:18; 2:18–19.

Valljuk az egyedül hit által való megigazulás tanát, miszerint Isten igaznak nyilvánít minket, egyedül kegyelemből, egyedül hit által, egyedül Jézus Krisztus személyében és munkájában, saját, személyes érdemeinktől vagy cselekedeteinktől függetlenül. Valljuk, hogy aki tagadja az egyedül hit által való megigazulást, az az evangéliumot tagadja.²⁰

Tagadjuk, hogy a kegyelem belénk árasztása (infúziója) alapján igazulunk meg. Tagadjuk, hogy csak akkor igazulunk meg, ha belsőleg is igazak lettünk. Tagadjuk, hogy ez a megigazulás a jelenben vagy bármikor saját hűségünkön alapul.

Valljuk a megszentelődés tanát, miszerint Isten a Szentlélek ereje által, Jézus Krisztus munkája alapján megszabadít bennünket a bűn uralmától, elvászt minket, és szentté tesz bennünket úgy, hogy egyre jobban Fia képére formál. Valljuk, hogy a megszentelődés Isten kegyelmének cselekedete, és a megigazulással elválaszthatatlanul össze van kapcsolva, jóllehet attól különbözik. Valljuk, hogy a megszentelődés isteni cselekedetében nem vagyunk passzívak, hanem felelősek vagyunk a kegyelem kijelölt eszközeinek magunkra alkalmazásában, a bűnnek való meghalás és az Úrnak való engedelmes élet folyamatos buzgóságában.²¹

Tagadjuk, hogy az ember megigazulhat anélkül, hogy a megszentelődésben rögtön a Jézus Krisztussal való egység gyümölcsét teremné. Tagadjuk, hogy saját jócselekedeteink által, amelyek Jézus Krisztusban Isten számára

²⁰„Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.” (Róm 5:1) Vö. Lk 18:14; Róm 3:24; 4:5; 5:10; 8:30; 10:4, 10; 1 Kor 6:11; 2 Kor 5:19, 21; Gal 2:16–17; 3:11, 24; 5:4; Ef 1:7; Tit 3:5, 7.

²¹„Áldott az Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben, a Krisztusban. Mert kiválasztott minket öbenne a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk öelőtte.” (Ef 1:3–4) Vö. Jn 17:17; Csel 20:32; Róm 6:5–6, 14; 8:13; 1 Kor 6:11; 2 Kor 7:1; Gal 5:24; Ef 3:16–19; 4:23–24; Fil 3:10; Kol 1:10–11; 2 Thess 2:13; Zsid 12:14.

elfogadhatóak, kiérdemelhetnénk megigazulásunkat. Tagadjuk, hogy ebben az életben a bennünk lakozó bűn elleni küzdelem megszűnik, habár a bűnnek nincs hatalma felettünk.

22. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus az egyedüli Közbenjáró Isten és az Ő népe között. Valljuk Jézus Krisztus közbenjárói szerepét Profétaként, Papként és Királyként mind megáláztatott, mind felmagasztalt állapotában. Valljuk, hogy a Szentlélek által arra kenetett fel, hogy gyakorolja e közbenjárói tisztségét, amelyre az Atya hívta el.²²

Tagadjuk, hogy Istennek az Úr Jézus Krisztuson kívül bármilyen más megtestesülése volt vagy lesz, és azt is, hogy van vagy lesz bármilyen más közbenjárója a megváltásnak. Tagadjuk, hogy az egyedüli Jézus Krisztuson kívül van üdvösség.

23. cikkely

Valljuk, hogy Isten legfőbb Profétájaként Jézus Krisztus a próféciák alanya és tárgya. Valljuk, hogy Jézus Krisztus kijelentette és hirdette Isten akaratát, prófétált eljövendő eseményekről, és Benne beteljesültek Isten ígéretei.²³

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus bármikor is hamisan prófétált vagy hazudott volna, és azt is, hogy nem tudott vagy nem fog tudni minden Róla szóló próféciát beteljesíteni.

²² „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus.” (1 Tim 2:5) Vö. Jób 33:23–28; Lk 1:33; Jn 1:1–14; 14:6; Csel 3:22; Kol 1:15; Zsid 1:1–4; 5:5–6; 9:15; 12:24.

²³ „De most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, miként vezetőitek is. Isten azonban így töltötte be mindazt, amit előre megmondott minden prófétája által, hogy az ő Krisztusának szenvednie kell. Tartsatok azért bűnbánatot, és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljőjjön a felüdülés ideje az Úrtól, és elküldje Jézust, akit Messiásul rendelt nektek. Őt a mennynek kell magába fogadnia mindaddig, amíg minden újáteremtetik, ahogyan Isten eleitől fogva megmondta szent prófétáinak szája által. Mert Mózes ezt mondta: Prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenetek atyátfiai közül, olyat, mint én, őt hallgassátok mindenben, amit csak mond nektek!” (Csel 3:17–22) Vö. Mt 20:17; 24:3; 26:31, 34, 64; Mk 1:14–15; Lk 4:18–19, 21; Jn 13:36; 21:22; 1 Kor 1:20; Zsid 1:2; Jel 19:10.

24. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus a mi nagy Főpapunk Melkisédek rendje szerint, aki értünk Önmagában bemutatta a tökéletes áldozatot, és most is közbenjár érettünk az Atyánál. Valljuk, hogy Jézus Krisztus a végső engesztelő áldozat alanya és tárgya.²⁴

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus, aki nem Lévi, hanem Júda törzséből származik, alkalmatlan arra, hogy papunk legyen. Tagadjuk, hogy folyamatosan áldozatként és papként ajánlja fel Önmagát a misében, jóllehet vértelenül. Tagadjuk, hogy csak a mennyben lett pap, és a földön nem volt az.

25. cikkely

Valljuk, hogy Jézus Krisztus Királyként minden földi és természetfölötti hatalom fölött uralkodik most és mindörökké.²⁵

Tagadjuk, hogy Jézus Krisztus királysága csak egy politikai királyság ebben a világban. Tagadjuk, hogy a földi uralkodók nem tartoznak Neki felelősséggel.

---

²⁴ „Mert nem kézzel készített szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék értünk. Nem is azért, hogy sokszor odaáldozza magát, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentélybe idegen vérrel, mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta. Most pedig csak egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt. És amiképpen elvégzett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, és azután lesz az ítélet, úgy Krisztus is egyszer áldoztatott fel, hogy sokak bűnét eltörölje, másodszer pedig bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik várják őt üdvösségükre.” (Zsid 9:24–28) Vö. Jn 1:36; 19:28–30; Csel 8:32; 1 Kor 5:7; Zsid 2:17–18; 4:14–16; 7:25; 10:12, 26; 1Pt 1:19; Jel 5:6, 8, 12–13; 6:1, 16; 7:9–10, 14, 17; 8:1; 12:11; 13:8; 15:3.

²⁵ „Mert addig kell uralkodnia, amíg minden ellenségét lába alá nem veti.” (1 Kor 15:25) Vö. Zsolt. 110; Mt 28:18–20; Lk 1:32; 2:11; Csel 2:25, 29, 34; 4:25; 13:22, 34, 36; 15:16; Róm 1:3; 2 Tim 2:8; Zsid 4:7; Jel 3:7; 5:5; 22:16.

26. cikkely

Valljuk, hogy amikor Jézus Krisztus minden ellenségét le fogja győzni, királyságát átadja az Atyának. Valljuk, hogy az új égen és az új földön Isten együtt lesz az Ő népével, és a hívők színről színre fogják látni Jézust, hasonlóak lesznek Hozzá, és örökre boldogok lesznek Vele.²⁶

Tagadjuk, hogy az egyedüli Jézus Krisztuson kívül az emberiségnek volna bármilyen más reménye, vagy van bármilyen más név, vagy az üdvösségnek bármilyen más útja.

---

²⁶ „Azután jön a vég, amikor átadja az országot az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt. Mert addig kell uralkodnia, amíg minden ellenségét lába alá nem veti. Utolsó ellenségként a halált törli el. Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, aki neki mindent alávetett. Amikor pedig minden alá vettetett, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki neki mindent alávetett, hogy Isten legyen minden mindenben.” (1 Kor 15:24–28) Vö. Ézs 65:17; 66:22; Fil 2:9–11; 2 Pt 3:13; 1 Jn 3:2–3; Jel 21:1–5; 22:1–5.

Magyarázó esszé

használati
javaslatokkal

Egy nap az egész föld egyetlen hitvallást fog zengeni: „Jézus Krisztus Úr” (Fil 2:11). Ez a rövid mondat rendkívül jelentőségteljes. Ha azt mondjuk, hogy Jézus a *Krisztus*, akkor azt mondjuk, hogy Ő a „Felkent”, Ő a megígért és a régóta várt Messiás.

Ha azt állítjuk, Jézus Krisztus *Úr*, azt mondjuk, hogy Ő az igaz Istenből való igaz Isten. Emberré létele pedig a csodák csodája, egy megdöbbentő titok. Az Isten testté lett. Már az, hogy *Jézus*nak nevezzük Őt, azt jelenti, hogy Ő az egyetlenegy Megváltó. Azzal a küldetéssel jött el a világba, hogy megszabadítsa népét annak bűneiből (Mt 1:21).

A mondat, hogy „Jézus Krisztus Úr”, egy hitvallás – egy tömör hitnyilatkozat. Az angol *creed* (hitvallás) szó a latin *credo* szóból ered, ami azt jelenti: „hiszem”. Ez a rövid hitvallás tisztázza azt, amit Krisztusról hiszünk. Néhányak szerint az 1 Timóteus 3:16 egy hitvallás is lehet. Ezt két érv támasztja alá. Egyrészt Pál ezt a kifejezést használja: „*Megvalljuk, hogy nagy*” (angol ESV fordítás). Másrészt e vers mondatai ritmikusak és költőiek. Ezek a mondatok a testet öltött Krisztusról adnak tömör összefoglalást.

„...Isten megjelent testben,
megigazult lélekben,
látták az angyalok,
hirdették a pogányok között,
hittek benne a világban,
felvitetett dicsőségben.” (1Tim 3:16)

Fontos a bibliai minta. Amikor a korai egyház zsinatokat hívott össze és hitvallásokat adott ki, a hitvallásnak nem valami új módszerét találták ki. Egy biblikusan megalapozott hagyományt folytattak.

Ahogy egyre több megpróbáltatás érte az egyházat, a korai egyház állást foglalt. Sőt, sokan azt is gondolják, hogy a liturgiai szükségletek vagy a tiszta istentisztelet utáni vágy is arra sürgette az egyházat, hogy hitvallásokat fogalmazzon meg. Ez különösen igaz a Krisztusról szóló tant illetően. Jézus személyének és

munkájának alapvető igazsága századokon keresztül meghatározta a keresztyénséget.

Az újszövetségi írók maguk is küzdöttek a Krisztus személyéről és munkájáról alkotott hamis nézetekkel. Az egyház korai századaiban különféle csoportok vonták kétségbe Krisztus valódi ember voltát. Az egyik csoport, a doketisták, azt állították, hogy Jézus csak embernek „látszott”. Más eretnokségek, például az arianizmus, Krisztus valódi Isten voltát kérdőjelezték meg. Ezek a tévtanítások arról szóltak, hogy Krisztus kevesebb volt, mint az Atya Isten. Későbbi csoportok annak kifejezésében tévedtek, hogy Krisztus két természete (valódi ember volta és valódi Isten volta) hogyan egyesül egy személyében. A korai egyház ezekre a kihívásokra és tévtanításokra úgy felelt, hogy zsinatokat hívott össze, és hitvallásokban foglalta össze a keresztyén hit központi igazságairól szóló bibliai tanításokat. Ezek a hitvallások nemzedékről nemzedékre gazdag örökséget képeznek. Így áll ma rendelkezésünkre az Apostoli Hitvallás, a Niceai Hitvallás és a Kalcedoni Hitvallás. Ezek a hitvallások határjelzők, világos vonalat húznak az ortodoxia és az eretnokség közé.

E hitvallások az egyház megerősítésére szolgáltak, és Isten kegyelméből és gondviselése által arra vezették a keresztyéneket, hogy hűségesen hirdessék az evangéliumot. Maradandó értékükről tesz bizonyosságot az, hogy ma is idézzük és megvalljuk őket. Arra emlékeztetnek bennünket, hogy Krisztus áll teológiánk és istentiszteletünk középpontjában. E hitvallások arra hívják az egyházat, hogy tuskodjon a „hitért, amely egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott.” (Júd 1:3)

Ezek a hitvallások azonban csak bepillantást engednek Krisztus munkájába. Nem tárják fel teljesen az evangéliumot. A reformáció idején a látható egyházban megoszlás támadt. A kulcskérdés Krisztus munkája volt. Még konkrétan, a reformációt elindító központi vita az egyedül hit által való megigazulás tanáról szólt. Az egyház a protestantizmus és a római katolicizmus táborára oszlott. A protestantizmus vallja az egyedül hit által való megigazulást (*sola fide*), míg a római katolicizmus a Tridenti Zsinat határozatai alapján elutasítja az egyedül hit által való megigazulást, és

ehelyett a hit és a cselekedetek által való megigazolást hirdeti. A reformáció egy másik kérdésben is leleplezte a különbséget, mégpedig abban, hogy Jézus Krisztus az Ő egyházának, és végső soron mindennek legfőbb és egyedüli feje.

Összefoglalva: a korai egyház egyetemes hitvallásai és a reformáció eme hangsúlyai vezérfonalat adnak az egyháznak, hogy a Bibliához hűséges evangéliumot hirdethesse. A régi hitvallások, a különféle reformátori hitvallások és a káték összefoglalják a hitet, és azt az evangéliummal együtt megvilágosítják.

Az Ige testté lett: A Ligonier Krisztológiai Nyilatkozata alázattal tesz kísérletet arra, hogy az egyház mostani, és Isten kegyelméből a következő nemzedékeinek Krisztus személyéről és munkájáról egy tömör nyilatkozatot adjon, amely a múlt gazdagságából merít, mind az egyetemes hitvallásokból, mind a reformátori teológiából. Ez a nyilatkozat és az azt kísérő 26 cikkely talán katalizátorként szolgálhat a krisztológia kulcsfontosságú területeit illető további eszmecserekhez és az arról való elmélkedéshez. Ez a nyilatkozat talán az egyház számára is hasznosnak bizonyul. Mindent megtettünk azért, hogy a nyilatkozat alkalmas legyen a nyilvános megvallásra. Azt akarjuk, hogy mindenki, aki találkozik vele, megtudja, hogy „Jézus Krisztus Úr”.

A NYILATKOZAT

A nyilatkozat hat szakaszból áll. Az első egy előszó, két fő igével: *megvalljuk* és *örvendezünk*. Isten a Szentírás lapjain kijelentette Önmagát és az Ő akaratát. Vannak azonban még „titkok”, amelyek egyedül az Úrra tartoznak (5Móz 29:29). Mindig tudatában kell lennünk annak, hogy a teológia feladata korlátozott. Ezért először az evangélium *titkát* és *csodáját* valljuk meg. A nyilatkozat középpontjában a testet öltés áll, amit röviden ezekkel a szavakkal fogalmazzunk meg: *Isten testté lett*. Krisztus személye azonnal Krisztus munkáihoz vezet minket, ezért együtt örvendezünk Krisztus váltságművében.

A második szakasz Krisztus valóságos Isten voltát hangsúlyozza, mint aki egyenlő a Szentháromság Isten többi személyével. A rész végén újra megfogalmazásra kerül a Kalcedoni Hitval-

lásban található meghatározás. Krisztus testet öltésétől kezdve örökké két természet egy személyben.

A harmadik szakaszban a testet öltés részleteit olvassuk, ahol Krisztus valóságos ember voltát hangsúlyozzuk. Megszületett. Ő Immánuel, ami azt jelenti, „velünk az Isten” (Mt 1:23). Itt valást teszünk haláláról, temetéséről, feltámadásáról, mennybemeneteléről és második eljövételéről. Ezek a testet öltés történelmi tényei.

A testet öltés teológiai tényei következnek a negyedik szakaszban, felvázolva a reformáció idején helyreállított látásmódot is. Jézus tökéletesen engedelmes volt értünk. *Megtartotta a Törvényt* (aktív engedelmesség), és *megfizette a törvény büntetését* (passzív engedelmesség). Ő volt a szeplőtelen Bárány, aki helyettes áldozatot mutatott be értünk. Megoldotta az emberiség legsúlyosabb problémáját: a Szent Isten haragját. Ez a szakasz a tulajdonítás (imputatio) tanával záródik. Bűneinket Isten Krisztusnak tulajdonította vagy számította be, míg igazságát nekünk tulajdonította. Egyedül és kizárólagosan azért van békességünk Istennel, amit Krisztus értünk elvégzett. Az Ő igazságát öltöttük fel.

Krisztus hármasság (munus triplex) egy hasznos teológiai fogalom, ami röviden összefoglalja Krisztus munkáját. A próféta, a pap és a király tisztsége az Ószövetségben három különböző közbenjárói szerep volt. Jézus ezt a hármat egyetlen Személyében egyesíti, és mindegyiket tökéletesen gyakorolja. Itt Krisztusnak nemcsak a kereszten, a múltban elvégzett közbenjárói munkájára gondolunk, hanem jelenlegi munkálkodására is mint az Atya jobbján lévő Közbenjárónkéra.

A záró szakaszban megvalljuk a páratlan, rövid hitvallást, hogy *Jézus Krisztus Úr*. Az igaz teológia doxológiához, Isten dicsőítéséhez vezet. Éppen ezért a nyilatkozat a *magasztalás* kulcsszavával ér véget. Amikor most Krisztust dicsőítjük, örökké tartó küldetésünkre készülünk.

Jelen nyilatkozat mondatai kapuk a krisztológia tanulmányozásához, és arra hívnak, hogy vizsgáljuk meg a Krisztus személyéről

és munkájáról szóló bibliai tanítás gazdagságát. További segítség az a bibliai bizonyítékokkal alátámasztott 26 cikkely, amely arról szól, hogy mit vallunk és mit tagadunk. A fő textust mindenhol teljesen kiírtuk, és a többi alátámasztó igehelyet is felsoroltuk. Ezek a cikkelyek kulcsfontosságúak. Megadják a Krisztus személyéről és munkájáról szóló bibliai tanítás körvonalait.

Az 1. cikkely bevezetésként szolgál, és a testet öltést valljuk benne.

A 2. cikkely Krisztus valóságos Isten voltáról beszél, míg a 3-5. cikkelyek az egy személyről és két természetéről szóló biblikus krisztológiát fogalmazzák meg. A 6-9. cikkelyek Krisztus valóságos ember voltát fedik fel. A 10-26. cikkelyek Krisztus személyétől Krisztus munkáihoz fordulnak. Ez a rész az üdvösség tanainak megváltásával kezdődik, és Krisztus hármasságának körvonalazásával végződik.

A tagadások kifejezetten fontosak. Toleranciát hangsúlyozó korunkban nem túl divatos előítéllettel tagadni egy hitet, de a hitvallás és tagadás cikkelyei nem öntelt ítékezést fejeznek ki. Ehelyett az egyház támogatásának reménységében fogalmazzuk meg őket, a bibliai tanítás biztos és tiszta keretei között. A 2 János 9 kijelenti: „Aki túlmegy a Krisztus tanításán, és nem marad abban, annak nincs Istene...”. Itt arról van szó, amikor valaki a Krisztusról szóló bibliai tanításon túlmegy, vagy az Isten Igéjében kijelentett krisztológia előírt határait túllépi. Ahogy a huszonhatodik cikkely kifejti a nyilatkozat egyes sorait, egyre mélyebben bevezetnek a Krisztusról szóló bibliai tanításba.

Jogosan vetődhet fel a kérdés, hogy egyáltalán miért van szükség új nyilatkozatra. Ez egy jó kérdés. Éppen ezért három érvet sorakoztatunk fel a nyilatkozat mellett. Bízunk benne, hogy a mai egyház istentiszteletét és tanítását fogja szolgálni, miközben választ ad a múltbéli és a jelenlegi nehézségekre. Bízunk abban is, hogy olyan eszközzel fogja támogatni az evangélium szolgáit, amelynek segítségével felismerhetik a valódi szolgatársakat. Végül pedig azt érezzük, hogy küzdelmes időszak vár az egyházra, és bízunk abban, hogy a nyilatkozat mindnyájunkat emlékeztetni fog az evangélium

lényegére – annak szépségére, szükséges és sürgető voltára. Vizsgáljuk meg ezeket az érveket!

ISTEN TISZTELETÉRE ÉS LELEKI ÉPÜLÉSRE

A Ligonier szeretné az egyház figyelmébe ajánlani ezt a nyilatkozatot. A keresztyének a korai századoktól fogva használtak hitvallásokat az egyházi liturgiában. Reméljük, hogy ez a nyilatkozat is ugyanezt a célt szolgálja majd. A hitvallások hasznos tanítóeszközök lehetnek, amelyek segítségével felfedezhetjük a bibliai tanítás mélységeit. Azt is reméljük, hogy az egyház e nyilatkozatot a huszonhat cikkkel együtt vezérfonalként fogja tudni használni a Biblia további kutatásában és tanulmányozásában. A Krisztus személyéről és munkájáról szóló tanítások létfontosságúak az egyház identitására és egészségére nézve. Az egyház minden nemzedékének szükséges Krisztus személyének és munkájának ortodox felfogását újra tanulmányozni és újra megvallani. Bízunk abban, hogy nyilatkozatunk segítheti ezt.

AZ EVANGÉLIUM KÖZÖS ÜGYÉÉRT

Egyre több felekezetifüggetlen egyház és felekezeti közti szervezet, mozgalom jön létre szerte a világon, amelyek közül sok az evangélium előmozdítását szolgálja. Gyakran nehéz felismerni, hogy melyekkel lehet egészséges kapcsolatokat és szövetségeket kialakítani. Ez a nyilatkozat talán segíthet felismerni Krisztusban való testvéreinket, és megerősíteni az evangéliumért való közös törekvéseinket.

EGY OLYAN IDŐSZAKRA, MINT A MOSTANI

Oxford egyetemvárosában áll a Mártírok Emlékműve, amely olyan nagy-britanniai reformátorok áldozatos munkájának állít emléket, mint Thomas Cranmer, Nicholas Ridley és Hugh Latimer. Úgy beszél róluk, mint akik testüket máglyára adták, hogy tanúskodjanak a szent igazságokról, amelyeket Róma egyházának tévtanításai ellenében vallottak és megőriztek, és örvendeztek, hogy nemcsak a Krisztusban való hit adatott meg nekik, hanem az érte való szenvedés is.

Hitték, vallották és megőrizték Jézus Krisztus evangéliumának szent igazságait. Tanúskodtak ezekről az igazságokról, hirdették, védelmezték azokat, sőt, szenvedtek értük. Századokon keresztül sokan csatlakoztak ezekhez a reformátorokhoz. A modern nyugati világban az egyház nagy része vallásszabadságnak örvendhetett. Kérdés, hogy ez meddig marad így. Ez a nemzedék, vagy akár a következő nemzedékek feladata a Krisztusba vetett hitért való szenvedés lehet. Nem túl bölcs, ha felkészületlenek vagyunk, és az sem, ha a következő nemzedéket nem készítjük fel erre.

Ezek az igazságok Krisztus személyét és munkáját illetően valóban elég értékesek ahhoz, hogy higgyük, valljuk és megőrizzük őket, és szenvedjünk értük. Krisztusban van az élet.

Volt egy olyan pillanat Krisztus életében, amikor a tömegek mind eltávoztak mellőle, és egyedül maradt tanítványi körével. Megkérdezte tőlük, hogy ők is el fogják-e hagyni. Péter a többiek nevében is így szólt: „...Uram, kihez mehetnénk? Örök élet beszéde van tenálad, és mi elhittük és megismertük, hogy te vagy az Isten Szentje” (Jn 6:68-69). Kicsit később a tizenkettő egyikét elfogta a kételkedés. Jézust megfeszítették és eltemették. Volt bizonyosság feltámadásáról, de Tamás kételkedett. Jézus ekkor megjelent Tamásnak. Megérintette Krisztus sebeit, a sebeket, amelyeket bűnünkért vállalt. Tamás megvallotta: „Én Uram és én Istenem!” (Jn 20:28)

Ezt hisszük. Ezt valljuk.

